

**Ésányi
Vilmos**
A bábosok



Szakadt az eső. A falu főterén csak a Bíró házának ablakában pislákolts vala-
miféle lámpa. Hosszú kamion állt meg
a ház előtt, és egy idősebb férfi ugrott le
a vezetőkabinból. Dörömbölt a kapun.
A Bíró, fején egy pokróccal, sietett a
kapu felé, kinyitotta. A férfi csak annyit
mondott:

– Megjöttünk.

– Látom. Ott, a két hárs alatt álljanak
meg! Máshova a kamionnal nem mehet-
nek. És pontosan három hónap... A szik-
la környékét gyalogosan is kerüljék!

– Tudom, tudom, benne van a szerző-
désben.

– Éjjel ne járassák a motort!

– Nem járatjuk, de nappal néha kell a generátorhoz.

– Minél kisebb a nyüzsgés, annál simább a jelenlétük.

– Minden harmadik héten lesz előadás, szombaton, kora este.

– Eegen, no menjenek! – fejezte be a beszélgetést a maga részéről a Bíró, és becsukta a kaput.

A kamionból egy álmos női hang kérdezte:

– Miért álltunk meg?

– Megérkeztünk.

– Kimehetek?

– Zuhog az eső, majd reggel – válaszolt a férfi, visszamászott a kamionba, és azt lassan elfordítva, a főtér másik oldalán, ahol házak már nem voltak, csak két hatalmas hárs magaslott, megállt. Éppen elfért hosszában a kamion a két fa törzse között, leállította a motort, leoltotta az autó lámpáit.

Reggelre elállt az eső. A júniusi nap magasan járt már, mire a kamion lakói

előkaszálódtak. A férfi, Dalam, a vezetőülésben matatott. Lara, a fiatal, világosbarna, hosszú, hullámos hajú, csinos nő a konyhafülkében reggelit készített.

– Remélem, kapunk itt tejet, túrót meg friss tojást, mert a városi készleteink nem túl bőségesek.

– Kapunk, ha kapunk, de venni nem vehetünk, ezt megtiltották.

– Akkor kérjünk! Úgy a legkönnyebb elnyerni valaki rokonszenvét, ha alkalmat adunk arra, hogy teljesítse valamilyen kérésünket. Ha segíték valakinek, azt rokonszenvesebbnek látom, hiszen segíték neki.

– Lara! Az isten áldja meg! Úgy engedélyezte a Város a működésünket, hogy megígértük: nem kavarjuk fel a falu életét.

– Viccel? Háromhetente egy előadás, bármiről szóljon is majd, nem felkavaró?

– Nem, Purc és én tudjuk a dolgunkat, ahol eddig jártunk, ott megszerettek.

– Purc is szeretne friss tejet.

– Majd megkérdezem a Bírót. Bár eléggé undok volt tegnap éjjel.

A konyhafülke ajtajában vékony, világítóan fehér bőrű, göndör, vörös hajú, tíz-tizenkét év körüli fiú jelent meg, csak egy kis gatya volt rajta. Vigyorgott.

– Purc Bíró.

– Láttad a Bírót? – kérdezte a férfi.

A fiú a Bíró hangján szólalt meg:

– „Látom. Ott a két hárs alatt álljanak meg! Máshova a kamionnal nem mehetnek. És pontosan három hónap... A szikla környékét gyalogosan is kerüljék!”

– Ügyes vagy, fiú.

– Purc ügyes. Bíró rossz.

– Már miért volna rossz? – kérdezte Lara.

– Bíró sötét titok. Bíró rossz.

– Gondolod?

– Purc érzi. Rossz Bíró, rossz.

Enni kezdtek. Amikor végeztek, a nő gyorsan elmosta a bögréket, a tányérokat, és a férfihoz fordult:

– Segíthetek valamiben?

– Nincsen szükségem magára, Purccal mindent megcsinálunk. Lehetőleg ne ingerelje az embereket!

– Kedves Dalam! Hét éve vagyok a Kulturális Antropológiai Intézet munkatársa, és megtanultam a szakmám. Nem fogom az embereket ingerelni, és kerülöm a sziklát gyalogosan. Legalábbis eleinte.

A férfi felsóhajtott:

– Na, magával se lesz könnyű!

– Van itt egy Orin nevű tanító, azt fogom megkeresni legelőször.

– Nocsak, itt tanító is van? Maga többet tud, mint én.

– Azért vagyok tudós. Orint a falu, pontosabban a sámánjuk, választotta még tíz évvel ezelőtt, tizennyolc éves korában, erre a pozícióra. A Várossal kötött egyezség alapján egy évet töltött különböző városi intézményekben, például nálunk is, hogy a feladataihoz szükséges ismereteket megszerezze. Én még akkor nem voltam ott, de azt mesélték, hogy nagyon okos.

– Ha olyan okos lett volna, bent marad a Városban.

A nő felnevetett.

– Maga miért jött ide?